

"On aika sadonkorjuumme,
on aika omenain.
Sen vuoksi syömme,
runsautta juhlistain.

Ovat kesäpäivät kypsytäneet,
sadon mehukkaaksi.
Syksyn ilta tuulellaan,
pudottanut poimittavaksi.

Tuulen kuljetettavaksi,
syksyn lehtien mukana.
Lähetän kutsun kuultavaksi,
runsaan omenasadon juhlasta.

Tulen kajo kauaksi julistakoon,
pitojemme lämmintä tunnelmaa.
Sen loimu kutsukoon,
ystävät mukaan läheltä ja
kaukaa."

Serafina de Castillon

J llaan hämärtyessä sytytettiin tulet ja niiden kajo valaisi koko hämyisen salin. Ja ulkosoihdut leimusivat niin, että jo kauempaakin tieltä tiesi minne tulla. Herra Celestinus oli palvelijani Sofian avustuksella koristellut juhlatilan lyhdyin, omenin ja syksyn värikkäin lehdin. Romeisi seinällä muutama Louhenkajon vaakuna-lippukin. Ruuan tuoksu ja neljän naisen keittiössä toivotus toivotti vieraat tervetulleeksi tapahtumaan.

Rävi puhje ja porina kun väki kokoontui juhlatilaamme ja nopeasti löysi jokainen istumapaikan. Rauan kaivattuja ystäviä oli mukava nähdä ja uusiaakin naamoja oli kyläämme ilmestynyt. Kesän aikana oli totisesti jokainen saanut paljon aikaiseksi. Oli näyttillä uusia käsitöitä ja kertoivat seppämme uudenslaisista kokeiluistaan. Muutama oli tuonut mukanaan soittimiakin.

Tulijuhla

Ruuhui kutsuni yli maan toivottaen jokaisen tervetulleeksi runsaan sadon juhlaan. Olimme siirtäneet pöydät pitkiksi riveiksi, jotta kaikki mahtuisivat istumaan. Moni matkasi pitkänkin matkan saapuakseen paikalle. Tuli pihalle vankkuri jos toinenkin ja nauru raikasi jo kivitalon seinien läpi sisälle asti.

Vaikka juhlaa ennen olimme odottaneet eniten ystäviemme tapaamista, alkoi nälkä viedä voiton ja pian neidot jo tarjoilivatkin einettä ja juomaa pöytiin. Roitti lähes hetki hiljainen kun nälkäinen kansa syöksyi kuppustensa kimppuun. Ja parvelle kokoontui kuoro laulamamaan. Arvoisa herra Pirkka oli tuonut mukanaan maankuuhua perheensä omalla salaisella reseptillä valmistettua simaa sekä oivaa tummaa oluttaan. Joku oli myös tuonut pöytään ranskanlihan kuvin koristeltua voita ja se herätti kummastusta joissakin juhlijoissa.

Celestinus odotti viestinsä kanssa kunnes suurin nälkä oli tyydytetty kunnes pyysi kuuluvan äänen omaavaa, arvostettua neito Merimieltä, kertomaan kansalle suuren uutisen. Aiemminkin keskustelun aiheena ollut "pieni" ja pippurinen Paroni Alfred von Edelwald oli laittanut merkille kylämme väkimäärän lisääntymisen ja näin ollen katsoi meidän olevan läänin kokoinen. Oli lähettänyt käskykirjeen, jossa määräsi meidät valitsemaan itsellemme hallitsijoiksemme Lääninherran huolehtimaan taistelupuolestamme sekä Priorin huolehtimaan taiteellisesta ja tieteellisestä puolestamme.

Ruokailun jatkuessa Merimies keräsi nimiä aseisiin hafuavilta sekä muiden ehdotuksia niihin sopivista henkilöistä ja pian jo pidettiin äänestys. Kolme ehdokasta oli asettunut Lääninherran virkaan sekä kolme Priorin virkaan. Lääninherraksi kansa äänesti Celestinuksen ja hän ottikin viran ilolla ja vastaan. Priorikseen he valitsivat minut ja vakuutin hoitavani virkaa parhaan kykyni mukaan ja kantavani vastuutani kunnialla. Arvoimme Celestinuksen valtakaudeksi yhden- ja minun valtakaudekseni puolitoista vuotta.

Oli siis aloitettava kirjaaminen rälssikirjaan, olihan nyt sitten Pyörrevirran läänillä, Louhenkajon kuningaskunnassa, viralliset hallitsijat. Yhdessä me Celestinuksen kanssa valitsimme itsellemme ensimmäiset Lautamiehet, jotka tulevat toimimaan meidän neuvonantajinamme ja heidät lisättiin rälssikirjaan meidän jälkeemme. Lautamieheiksemme nimesimme Elisabetin, Erikin, Ranervan ja Leonillan. Ja tarvittiinhan läänille tietenkin airutkin! Ja kukas muukaan siihen olisi sopinut paremmin kuin Merimies, olihan hän hoitanut illan kuulutettavat asiat siihenkin asti.

Sitten sima virtasi ja vatsansa jo täyttännyt juhlaväki yritti saada päätökseen kahdentoista ruokalajin feastin ennenkuin alettaisiin tanssimaan. Rautiin nuoren neidon pukukin ratkeili, mutta eipä se häntä tuntunut vaivaavan. Ranerva kertoili mystisiä tarinoita hengistä ja muista luonnonhengistä viihdyttäen ruokailevaa kuulijakuntaansa ansiokkaasti ja uusi airueemme keräsi papereihinsa paikallaolijoiden nimiä touhukkaasti.

Sitten Ulfun alkoi soittamaan hurlygurlyaan ja neidot alkoivat tanssia haastaen soittajan Mahtanbrundseen. Oli siinä talon perustukset vaarassa kun tanssin hurja kieputus ajoi neidon sun toisenkin tolppia ja pöytiä päin kun he yrittivät voittaa jaloillaan soittajan näppärät sormet. Sitten Leonilla alkoi laulaa ja kirkkaalla äänellään hiljensi ihmiset kuuntelemaan surullista laulua jollain kaukaisella kielellä laulettuna. Melkein tuntui kuin olisi toiseen paikkaan siirtynyt kun sitä kuunteli, kuin se olisi kaikuma laskentumut seinillä ja katosta joka puolelle valkoisena verhona.

Oli ulkotulemme kai ilkeästi käynyt jonkun metsänhengen kimppuun kun hän oli lyhdyin maahan kukistanut ja saanut jopa sen tainnutettua siihen kun alkoi sen päälle jätöksäänsä laskea. Oli Lääninherramme Celestinus siihen sitten paikalle juuri silloin osunut ja kysynyt hämmästyneenä rönttöiseltä olennoista, ettäkö oliko lyhdyt hänelle pahjaa käynyt tekemään. Olento oli vastannut siihen jotakin korisevaa ja söpikökinöinyt jotakin käsittämätöntä ilmeisesti jollakin metsähiisien kielellä ja sitten kadonnut housujaan nostellen metsähän.

Juhlat jatkuivat ja välillä taas tanssittiin. Tunnelma oli huipussaan. Vaikka ulkona oli pimeää, oli huoneemme lähes täysin valoisa kun siellä oli niin paljon kynttilöitä. Syksyn pimeys tuntui väistyneen kokonaan pois eikä kukaan varmasti muistanutkaan arkipäivän huolia. Oli olemassa vain se hetki ja se ilta ja kaikki ne ihanat ystävät, joista meidän läänimme oli nyt muodostumassa.

Tulin keittiöstä salin puolelle pidellen hiijani kätöksissä omenaa, johon olin tökkinyt pystyyn neilkoita. Ojensin sen ensimmäiselle tapaamalleni herralle, joka sattui olemaan Erik. Silloin nousi riemu ja huuto neitojen keskuudessa: "Riisletty hedelmä!". Erik jatkoi hedelmän kulkua syötyään siitä neilkan ja etsi sopivaa uhriaan kun Leonilla sattui olemaan sopivasti nojailemassa läheiseen tolppaan. Tomerana lähti sitten neidon huokse, mutta Erikiä odottikin yllätys; Leonillallakin oli vaatteisiinsa piilotettuna Cloven fruit. Ja sittenhän niitä oli Erikillä kaksi kappaletta. Illan mittaan hedelmät kiersivät varmasti koko porukan läpi. Ja täytyy kai sitä myöntää; pilkka osui omaan nilkkaan -kummatkin päätyivät minulle.

Soitto soi sinä iltana myöhään yöhön ja nauru sekä puheensorina kaikui kivitalon seinillä. Tulenloimussa oli mukava kuunnella ja aistia tyytyväistä tunnelmaa. Yön pimeimmillä tunneilla alkoivat kynttilät sammua kertoen meille juhlan alkavan päättyä. Perheellisten poistuttua alkoi jo muutakin juhlaväkeä väsyttää ja hiljalleen väki siirtyi vankkureihinsa kütellen ja hymyillen. Jäljelle jäikin lopulta vain muutama savuava kynttilänpätkä, kaksi puoliksi syötyä omenaa, hiljainen yö ja paronin sinetöimä skrolli. Sekä paljon hyvää miestä.

Gerafina de Castillon